

בלבבך לעיניו

גליון ח' | חודש אייר תשע"ט | פרק ח' | יו"ל ע"י ארגון לימוד התניא

חכמת האומות

דבר המערכת

ועוד זאת יתרה טמאתה של חכמת האומות על טמאת דברים בטלים.. בחכמת האומות, הוא מלביש ומטמא בחינת חכמה בינה ודעת שבנפשו האלהית במוטת קלפת נגה שבחכמות אלו, שנפלו שמה בשבירת הכלים מבחינת אחרים של חכמה דקדושה, כידוע לידעי ח"ן

(תניא פ"ח)

למשל, שבתקופה מסוימת אנשים יותר רגועים, בתקופה אחרת האנשים יותר בלחץ, ואילו בזמן אחר אנשים פתוחים לשמוע, והכל תלוי בהשפעות מזג האוויר, הרי מעתה השתנה כל מבטו על אנשים. דכשיראה אדם בלחץ, יאמר שזה בגלל מזג האוויר, וכשיראה אדם רגוע שוב יקשר את זאת למזג האוויר, וישכח שהקב"ה הוא זה שגורם את שינויי מזג האוויר. ואם בזמנים שונים הקב"ה גורם נטי' לרגש מסויים, הרי זוהי עבודת האדם לנצל זאת לעבודת ה', או לחלופין להתגבר על הנטי'.

ועד"ז הולמד שבתקופה מסוימת מזג האוויר קר בגלל השלג המפשייר באנטרקטיקה, ובתקופה אחרת חם כי באירופה זורם נהר חם וכיו"ב, הרי כשיראה שינויים במזג האוויר לא יחשוב בלבד מיד שהכל הוא מעשיו של הקב"ה, "המחדש בטובו בכל יום תמיד מעשה בראשית", "משנה עתים ומחליף את הזמנים", אלא מחשבתו תהא נתונה לשלג באנטרקטיקה והנהר באירופה.

וגם אם אמת הדבר שזהו הטבע שהנהיג הקב"ה בעולם בשינויי מזג האוויר, הרי האדם שדברים אלו חדורים במוחו עלול להפסיד ולאבד את ההכרה בשליטה של הקב"ה על מזג האוויר, ויותר ויותר יתקשר אצלו כל שינוי במזג האוויר לחוקי הטבע, כי הידיעה שחדרה במוחו ממשיכה ללוות אותו במחשבותיו ובהנהגתו בכל צעד ושעל, ויש לחשוש שבמקום להיות קשור עם בורא הבריאה, יהיה קשור עם הבריאה עצמה...

והסיבה לכל זה היא כאמור, שלא נרגשת בחכמת האומות כל שייכות לקדושה. ולכן גם כן לימוד שכזה פוגם בכחות החכמה של הנפש ומטמא אותם.

ברם, ישנו מצב שכן יהי' מותר ללמוד את חכמת האומות, וכלשון רבינו "אלא אם כן עושה אותן קרדום לחתוך בהן, דהיינו כדי להתפרנס מהן בריוח לעבוד ה'", ולא רק לנצל את הראש או לשם הנאה וסקרנות גרידא. כי העוסק בחכמת האומות באופן כזה, אין החכמה הזו היעד והמטרה שלו, אלא היא רק אמצעי להתפרנס כדי שיוכל לעבוד את ה'.

ולכן החמירו בכך מאד גדולי הדורות בכלל ומאורי החסידות בפרט, ודרשו להימנע ככל האפשר מלימודי חול, ובפרט בקרב ילדים וצעירים, שכן בשנים הללו נבנים יסודות המוח והראש לכל החיים, ועל כן צריך להזהר במיוחד שמוחם יהיה נקי מכל פגם ולכלוך, כדי שהבנין יהי' נקי וטהור והנפשות יהיו נקיות וטהורות.

לעיתים, אפילו בין שומרי תורה ומצוות, שומעים אנשים האומרים: "מי שלומד תורה יומם ולילה - נחא שיעסוק בתורה, אבל מי שאינו לומד כל הזמן - לכל הפחות ינצל את הראש שלו ואת כשרונותיו לכל ילכו לאיבוד". ולכן טוענים הם כלפי בחור או אברך שאינו מנצל כשרונותיו לתורה, שיילך ללמוד מדעי העולם - היסטורי, טבע, רפואה וכיו"ב.

ולכאורה טעמם ונימוקם עימם, שדבר נעלה כל כך כמו הראש, חשוב מאוד לנצלו ולהשתמש בו, ואם לא בתורה, לפחות בחכמות העולם.

אך מדברי רבינו בעל התניא בפרק ח' רואים כי רוח אחרת עמו, שכן כותב "שבחכמת האומות הוא מטמא בחי' חב"ד שבנפשו האלקית". כלומר, בלימוד מדעי העולם האדם מטמא את החלק החשוב ביותר שבו והכוח הפנימי ביותר בכוחות נפשו - ראשו ומוחו.

דהנה, כאשר אדם מדבר דברים בטלים או דברי שטות, הוא גם כן מטמא את נפשו, ובלשון רבינו ש"מטמא המדות מיסוד הרוח הקדוש שבנפשו האלקית", אבל אעפ"כ הרי מיד שגמר לדבר, לא נשאר כלום מדברי הרוח שדיבר לפני כן. משא"כ חכמה ושכל הוא ענין פנימי אצל האדם, וכפי שרואים שכאשר אדם לומד דבר ומבינו היטב, הרי זה פועל שינוי בפנימיותו, ולכן הקלקול והנוק כחכמה מלימוד חכמת האומות גרוע יותר ועמוק יותר, שהרי הדברים נחרטים בעומק המוח ומטמאים אותו והרושם הבלתי רצוי נשאר.

אבל כאן נשאלת השאלה, מה רע בלימוד אודות חכמת הטבע למשל? הרי לא מדובר על דברי כפירה ואפיקורסות ח"ו, אלא בחכמה המבארת את טבע הבריאה שהטביע הקב"ה בעולמו.

והביאור, כל חכמה שרשה מחכמה דקדושה, שהרי כל חכמה מקורה מחכמתו של הקב"ה, אלא שחכמת התורה להבדיל קשורה ומאוחדת עם הקב"ה, כדאיתא בגמרא אמר הקב"ה "אנא נפשית כתבית יחבית", והיינו שבלמוד התורה נמצא הקב"ה בגלוי. משא"כ בחכמות העולם הרי חכמתו יתברך הצטמצמה כביכול למדרגה פחותה, עד שלא ניכר בה שום שייכות לקדושה, והרי כל ענין המדע הוא להבין איך העולם פועל בלי קשר למנהיג העולם.

לדוגמא, כאשר אדם לומד בחכמת הטבע על מזג האוויר

ברוב שבח והודאה להשם יתברך, זוכים אנו לעמוד לפני סיום שנת הלימודים תשע"ט במסגרת ארגון לימוד התניא.

ביום ב' סיון הבעל"ט יתקיימו בע"ה המבחן השמיני ללומדים במסלול א של שנה זו (על פרקים ל-לד של לקוטי אמרים תניא) והמבחן השש עשרה ללומדים במסלול ב' בו סיימו ללמוד את לקוטי אמרים, אגרת התשובה וכן חלקים משער היחוד והאמונה ואגרת הקודש!

במשך השנה זכינו גם להוציא לאור בע"ה את הגיליון החדשי "בלבבך לעשותו" המבאר נקודות והוראות שונות בעבודת ה' בדרכי החסידות מתוך ספר התניא. הגיליון יוצא על סדר הפרקים ובגיליון שלפנינו באו כמה עניינים בעבודת ה' העולים מתוך פרק ח'.

אנו תפלה שיקויים במהרה מה שכותב רבינו בעל התניא בסוף ההקדמה "ומחיה חיים יזכנו ויחיינו לימים אשר לא ילמדו עוד איש את רעהו וגו' כי כלם ידעו אותי וגו' כי מלאה הארץ דעה את ה' וגו' אמן כן יהי רצון".

ארגון לימוד התניא

מכל מאכל ומשקה נעשה תיכף דם ובשר מבשרו ולכן צריך הגוף לחיבוט הקבר לנקותו ולטהרו מטומאתו שקיבל בהנאת עולם הזה ותענוגיו ... אא"כ מי שלא נהנה מעוה"ז כל ימיו...

[מנחם פרק ט']

לכן, אף בעת הצורך אדם לאכילה ושתייה, דהיינו כשהוא רעב או צמא ורוצה לאכול ולשתות לשם שמים, לעבוד יוצרו ובוראו ב"ה וב"ש בכח זה אחר אכילתו ושתייתו, עכ"ז יזהר מאוד שלא ילך אחר האהבה בתענוגים שטועם באכילתו ובשתייתו, שלא יגשם התענוג ההוא, אך ישים אליו נפשו ועצמיותו בתענוג ההוא בעבודת הבורא ית"ש ויתעלה וקראת לסיבת עונג לקדוש ה' ית"ש, ודבר דבר בלבבך לאמר: הלא התענוג הזה הם ניצוצות הקדושים מעולם התענוג העליון הקדוש, ולמה לי להתדבק באוכל זה הגשמי במיעוט תענוג שבא אליה מעולם העליון, טוב לי יותר להתדבק בעולם התענוג העליון הקדוש עצמו, ויתחיל לחשוב בגדלותו ורוממותו ונפלאותיו אשר עשה היוצר והבורא ית"ש ויתעלה זכרו לעד, שברא בחכמתו הנפלאה עולמות עליונים קדושים לאין קץ וסוף ותכלית, שמניצוץ אחד קטן קדוש שבא מעולם העליון להמאכל זה, יש בו תענוג והנאה

וטעם נפלא כזה, מי יוכל לשער ולהשיג התענוג של העולמות העליונים הקדושים עצמן. ובמחשבה זו יבא לאדם דביקות גדול ועצום באלקותו ית"ש ויתעלה, ויגיל וישמח שמחה עצומה ביוצרו ובוראו ית"ש, שברא בחכמתו הנפלאה והנשגבה עולמות עליונים קדושים כזה. ובמחשבה כזו, אדם יושב על שולחנו כאן בעוה"ז השפל והעכור ואוכל בעולם התענוג העליון הקדוש.

[יסוד ושורש העבודה]

דהנה יש שני בחינות בעבודת השי"ת, בחינה א' שאוכל ושותה ועושה שאר תאוות ונהנה מעוה"ז בשעת עשיית התאוה ומלא תאוותו, רק שעיקר כוונתו במה שנהנה שיהיה לו כח לעבוד את ה' בתורה ותפלה ושאר מצות, ואע"פ שיש לזה הבחינה ג"כ התחברות לבחינת אלקות, אעפ"כ אינו בשלימות, והוא מבחינת נחש שהטיל בה זוהמא, ובחינה ב' שאפילו בשעה שאוכל ושותה אינו נהנה כלל מהעולם הזה, רק מה שנהנה מעט מעולם הזה הוא לפי קיום הגוף להחיות את נפשו במיעוט שינה במיעוט תענוג, ואפילו במיעוט זה ההכרח יש לו אימה ויראה והכנעה ובושה בשעת עשיית הדבר הגשמי הזה, והכלל שאינו נפרד ח"ו רגע אחד מהתחברות הבורא ב"ה.

[נח עין פרשת תולדות]

שו"ת בעבודת ה'

האם יתכן לאכול ולא ליהנות מהמאכל?

בעל התניא מציין שרבינו הקדוש לא נהנה מהעולם הזה, דהיינו שזה אכן שייך! ואין הפירוש שרבינו הקדוש לא אכל מפני שהיה חולה או שלא הרגיש טעם המאכל, אלא שהיה כל כך רחוק ומופרש מהנאות ותאוות עולם הזה (וכשמו רבינו "הקדוש"), שלא היה לו שום ענין כלל בטעם והנאת המאכל, כי היה עסוק כל כולו בעבודת השם, והנאות עולם הזה לא תפסו מקום אצלו כלל, וממילא גם לא הרגיש איזה טעם היה במאכלו. ורבינו מרמז זאת בכך שאינו מכנה את ר' יהודה הנשיא בשמו אלא בשם "רבינו", שפירושו המורה שלנו, כלומר שדבר זה צריכים ללמוד הימנו.

כמובן, זו עבודה קשה מאוד הדורשת גייעה גדולה, ואם כי רבינו אינו מבאר בפרקין את הדרך להגיע לזה, הרי ידוע מאמר רז"ל שדברי תורה עניים במקום אחד ועשירים במקום אחר.

ראשית, הרי אין מן ההכרח שיתן מלח ותבלין וכדו' בכל מה שמכניס לפיו... דהיינו שלא יחפש אחר ההנאה שבמאכל. ועוד זאת, האדם יכול להרגיל את עצמו לאכול גם דברים שאינם הכי אהובים אצלו. ועי"ז ירגיל את עצמו שלא לרדוף אחרי תאוותיו ועי"ז תתמעט ג"כ המשיכה לזה.

ועוד זאת יפעול בעצמו שגם בעת שהוא אוכל, יתבונן בדברי חז"ל (הובאו לקמן בפרק יד) שכל תענוגי עוה"ז החכם רואה הנולד מהן שסופן לרקוב ולהיות רמה ואשפה, ועי"ז זה יבוא למאוס בהם.

ועוד ועיקר, מבלי לחשוב אודות האוכל ואיך ימעט ההנאה, בשעה שישב לאכול יחשוב בעת מעשה ענין בתורה שלמד, ואזי יסיר מחשבתו מהתענוג שבאכילה בלי מלחמה.

וביותר, כאשר יתבונן במובא בחסידות מדברי האר"י ז"ל בביאור הכתוב "לא על הלחם לבדו יחיה האדם, אלא על כל מוצא פי הוי' יחיה האדם", ויבין שכל אכילתו צריכה להיות רק כדי לקבל חיות מהניצוץ האלקי שבמאכל, כפי שהארכנו לבאר בגליון לפרק ז (ועיין ג"כ במדור תניא כוותי' דרב גליון זה). וככל שהאדם ירבה בזה יותר ויותר, יתרגל יותר להתעלות מלחשוב

המשך בעמוד הבא >>>

האם יש חיסרון באכילת מאכלים ערבים, כאשר משתמש עם הכוח שמקבל מהם לעבודת השם?

בפרק ז' ביאר רבינו שכל מאכל היתר שנאכל בכדי שיוכל לעבוד את ה' עולה לקדושה, ומזה משמע שהאדם רשאי להנות מהעולם הזה, ובלבד שיהיה לו "חשבון" וכוונה לנצל את הכוח ואת ישוב הדעת שיש לו מכך לעבודת השם.

ברם כל זה מדובר אודות העלאת חיות המאכל לקדושה, אבל לגבי גוף האדם מבאר כאן בפרק ח', שאע"פ שהאדם אכל מאכלים כשרים בלי חשש איסור דאורייתא ודרבנן, וגם עשה זאת לשם שמים, מכל מקום אם בפועל נהנה מטיב המאכל וטעמו, הרי קיבל תענוג מענין שלא שייך לקדושה (כי המאכל מקבל חיות מקליפת נוגה), ונמצא שע"ז נעשה מגושם ו"פארגרעבט" מהגשמת עולם הזה, וכדי לנקות פגם זה צריך גופו לחיבוט הקבר.

האם בגלל שהאדם אכל ונהנה הוא מתחייב עונש?

הדבר דומה לצייר העוסק בציור, שאפי' אם מצייר תמונה יפה ונקי, בהכרח שידיו יתלכלכו וישאר עליהן רשימו מהדיו ומהצבע. ורק אם למד היטב איך לצייר מבלי שידיו יגעו בדיו ובצבע, אזי ידיו ישארו תמיד נקיות.

ובכן, היד הזו שנתלכלכה וצריך לנקותה, ולפעמים אף נדרש לשם כך שפשוף חזק, האם נאמר שזהו עונש על הצביעה? בודאי שלא, כי זהו סדר העולם שכאשר עוסקים בדברים המלכלכים נדרשת זהירות יתרה כדי להישאר נקיים מכל לכלוך.

וכך גם בעניינינו - עצם ההנאה שיש לאדם מהעולם הזה מגשמת אותו שיהיה מקושר לארציות וחומריות, ונמצא שנתלכלך מהתענוג הגשמי. ולכן אפילו כשאוכל לשם שמים וגם השתמש בחיות זו לעבוד את ה', וחיות המאכל אכן מתעלה, סוף סוף מאחר שגופו נהנה מזה, הרי עי"ז נתלכלך ונעשה קצת "פארגרעבט", ונדרש חיבוט הקבר לנקותו. ואין זה עונש ונקמה אלא טובתו של האדם לנקותו.

ר' בשנים - הנקרא באידיש "גאייזיק". סדר הכנת מאכל זה הוא שתחילה הופכים את המעיים כלפי חוץ, שוטפים ומנקים אותם היטב מכל הצדדים ולאחר שממלאים אותם במילוי המובחר ומוסיפים לתשביל תבלינים ערבים, הוא עובר תהליך מיוחד של בישול וצלייה המעניקים לו את טעמו הסופי המושלם.

לאחר הסעודה, ביקש הקיסר וילהלם לדעת כיצד מכינים את המאכל הזה שערב מאוד לחיכו. המארח, הצאר ניקולאי, הורה מיד לטבחים להכין רשימה מדויקת ומפורטת כיצד מכינים את ה"גאייזיק", וזו נמסרה לידי הקיסר הגרמני.

כשחזר לארמונו בגרמניה, מסר הקיסר וילהלם לראש הטבחים בארמון המלוכה את הרשימה וביקש שיכינו לו "גאייזיק" לארוחה הקרובה. הטבח הכין את התבשיל לפי ההוראות המפורטות ברשימה, אך כשהוגש התבשיל אל השולחן, נדף ממנו ריח מסריח ולא היה ניתן לקרבו אל הפה.

הקיסר המאוכזב שיגר מכתב בהול אל ארמון הצאר ודרש הסבר: התבשיל הוכן בקפדנות לפי הרשימה שנמסרה, גם התבלינים נוספו כולם בצורה מדויקת, ומדוע לא הצליח הטבח שלי להוציא מתחת ידיו תבשיל כמו זה שטעמתי בפטרבורג? וכי צחוק עשו מהקיסרות הגרמנית?

עם קבלת המכתב זימן ניקולאי את הטבח הראשי וציווה שיציע לפניו אפשרויות שונות לפתרון הבעיה. החל הטבח לברר את מעשי הטבחים בגרמניה, שלב אחרי שלב, עד שבסוף התברר מה אירע: במטבחו של וילהלם שכחו בסך הכל פרט אחד "קטן" - לנקות היטב את בני המעיים משיירי הפסולת המצויים בתוכם לפני תחילת הכנת התבשיל...

והנמשל - היה המשפיע ר' פרץ (מוצקין) מסיים: יכול אדם למלא את מוחו במילוי משובח של תורת החסידות, ואף "לבשל" את הדברים כהוגן בעבודת התפילה הלוהטת שלו; אבל איזו תועלת כבר יכולה לצמוח מלימוד החסידות, התבוננות בעניינים נעלים והתפעלות הלב - בטרם ניקה האדם את מוחו מהמחשבות הזרות המטנפות את המוח ואת ה"תבשיל" כולו...

[אלה מולדות פרץ]

<<< שו"ת בעבודת ה' - המשך

אודות תענוג האכילה, ובדרך ממילא יסיר מעצמו את הרצון והמשיכה לזה.

ויש להבהיר: על האדם להיות בריא ולאכול כדי צרכו, כי דוקא ע"י כך יהי' לו כח לעבוד את ה', וכל הדרכים דלעיל לא באו אלא למנוע ההנאה מהאכילה, וכן אכילת מותרות, אבל לא להתנור מהאכילה עצמה.

גדול, אף כי הנהגתו בכלל יצאה מדרך הרגיל). אמר לו הרבי, שיישן בפוזמקאות (זאקן) על רגליו, היות שזה קשה לשכחה וממילא ישכח מה שלמד מקודם.

[לקטיו סיפורים]

הגזירה שבוטלה

בזמנו של חידושו הרי"ם, גזרו גזירה חדשה ברוסיה (ובאותו זמן פולין הייתה כלולה אף היא ברוסיה), שבחזרים חייבים ללמוד לימודי חול. עשו כמה תעניות ואמרו "עננו" וכו' וגזרו על אמירת תהלים כדי לבטל את רוע הגזירה.

הנדיב מר משה מונטיפיורי ע"ה, שנודע כגביר עצום וכדמות מכובדת מאוד באנגליה, הגיע לרוסיה כדי לבקר את הצאר ניקולאי הראשון, עקב גזירות שונות שהיו על היהודים. בדרכו לעיר המלוכה פטרבורג, עבר דרך ורשה, שם יצאה לקראתו משלחת של חשובי הרבנים, ופגשתהו בכית המלון בו שהה.

"בין הנוכחים היו ה"חידושי-הרי"ם" ורבי מנחם מענדל מוורקה זצ"ל. הם ביקשו מר' משה, כי יפעל אף לביטול הגזירה אודות לימודי חול, שכן זוהי גזירה חמורה ביותר, ואין הציבור יכול לעמוד בה.

"שאלם ר' משה: "הלוא הבנתו של מרדכי היהודי את שיחתם של בגתן ותרש, מעידה כי למד לימודי חול, והודות לכך התרחש נס פורים!"

"השיב ה"חידושי-הרי"ם": "אדרבה, סיפורה של המגילה מוכיח, כי אין ליהודי ללמוד לימודי חול. שכן, שיחתם של בגתן ותרש בקול רם, סמוך אל מרדכי, ללא חשש כי יבין את דבריהם, מעידה שכלל היהודים נמנעו מללמוד לימודי חול, והודות לכך התרחש נס פורים!"

[סיפורי הרב גרינגלס]

כיצד לא נהנה מעולם הזה?!

ר' "יסוד העבודה" מסלונים פעם אמר: איך האב קיינמאל נישט געהארעוועט אויף תאוות! נאר איך האב אזוי פיל געדאוונט און געלערנט ביז ס'איז נישט געבליבן קיין כח און קיין צייט אויף אן אנדער זאך...

[מאמר מרדכי]

אם תוכו מסריח...

פעם נסע הקיסר הגרמני וילהלם לביקור אצל הצאר הרוסי ניקולאי. טובי המבשלים בחצרו של הצאר הכינו לכבוד האורח הנכבד סעודת מלכים ראויה לשמה, אך היה מאכל אחד שהאורח הגרמני התלהב ממנו במיוחד. היה זה תבשיל רוסי משובח - עשוי ממעיים ממולאים של עגל

תשמור את ראשך!

פעם ביקש חסיד את ברכת כ"ק הרב המגיד נ"ע, ואף הפציר לקבל ממנו דרך בעבודת ה'. השיב לו המגיד: לך לרבי זאב וולף מז'יטאמיר והוא יעזור לך. הלך החסיד אל רבי וולף, ובהגיעו ירדו גשמים עזים. הוא דפק בדלת, אך אין קול ואין עונה. שוב דפק בדלת בחוזקה, אך הדלת לא נפתחה. רק לאחר זמן רב, כשנשק בחזקה רבה - שמע מבעד לדלת שמישהו מתקרב סוף כל סוף כדי לפתוח. היה זה רבי זאב וולף. "מי אתה ומה רצונך?" - הוא שאל מעבר לדלת. מסר החסיד את שמו, והשיב על כל שאלותיו של בעל הבית, ובלבד שהדלת תיפתח. רבי וולף לא הירפה והמשיך להקשות על דרכו ומוצאותיו, מהיכן בא ולאן הולך וכו'. הלה השיב לו על כל שאלותיו וחקירותיו - בעוד שהדלת סגורה.

הגשם המשיך לרדת, והחסיד הפציר מבעל הבית שיתן לו סוף סוף להיכנס, אך שוב באה התגובה - "עליך להבין - אני חייב לדעת את מי אני מכניס לביתי, ומדוע הוא נכנס לכאן!"...

סוף כל סוף פתח לו רבי זאב וולף את הדלת. שהה החסיד בביתו, עסקו מעט בתפילה ובלמוד, ובלילה שכב לישון. הוא הרגיש כי אין שום דבר מיוחד בהנהגתו של רבי זאב וולף ממנו יוכל ללמוד דרך בעבודת ה', וכיוון שכך החליט לחזור אל הרב המגיד.

נכנס אל רבו, המגיד, בפחי נפש, וכרוב מירמור שאל: "כלל אינני מבין מדוע שלחתיני אל רבי וולף, לא ראיתי אצלו דבר מיוחד..."

המגיד הקשיב לדברי החסיד, הרבה מעט, ולבסוף החזיר בשאלה: "אמור נא לי, האם היה משהו בהנהגתו של ר' זאב וולף שהיה לפלא בעיניך?" סיפר החסיד את שארע לפני שנכנס לביתו, אודות השאלות והחקירות שנשאל בזמן שעמד בחוץ.

"בשביל זה בדיוק שלחתי אותך אליו", קרא הרב המגיד לעבר תלמידו, "כדי שתלמד הוראה בעבודת ה'! הראש שלך הוא כמו בית, ולפיכך אסור לך לתת לשום דבר להיכנס לראש, עד שלא תחקור ותדע במה מדובר, מי שלח אותו, מה רצונו וחפצו..."

וסיים הרב המגיד: "שמירה מעולה כזו על הראש - היא דרך בעבודת השם".

[סיפורי הרב גרינגלס]

קשה לשכחה

החסיד ר' מיכל אפאצק למד בבחרותו, טרם בואו אל בעל התניא, הרבה ספרי חקירה. התאונן לפני הרבי שנופלים לו הרבה רעיונות של חקירה במוחו ומבלבלים אותו (ידוע שהיה בעל מוח

גדולי הצדיקים וספר התניא קדישא

וידוע שהגאון רבי עקיבא איגר זי"ע לא הניח בין ספריו ספר שלא למדו מקודם לכן, מתחילתו ועד סופו.
[מפי כ"ק אדמו"ר מנאמן-קלויזנבורג זצ"ל].

הגאון ר' ירוחם

סיפר הרה"ג ר' יהודה לייב פראנק בנו של הגאון ר' צבי פסח זצ"ל, 'עדות' ששמע מא' מתלמידיו של ה'משגיח' דשיבת מיר הרה"ג המפורסם רבי ירוחם ליבאוויץ זצ"ל:

"התגוררתי בדירתו של המשגיח, הי' זה חדר שמחולק לשניים על ידי מחיצה של עץ, ואני האזנתי מדי פעם כיצד המשגיח המפורסם מתכונן ברגש ל"שמועסין" (שיחות מוסר) שלו. כך גליתי בין השאר, ש"המשגיח" הנערץ מרבה לשנן וללמוד באחד מספרי היסוד שבחסידות - ה"תניא".."

[דעת חכמה ומוסר ח"צ ע' רמ"ה]

הרה"ק ר' אהרן הלוי מזעליכאוו

חביבות גדולה חיבב רבינו [הרה"ק ר' אהרן הלוי מזעליכאוו - בעמח"ס אור הגנוז לצדיקים, כתר שם טוב וסידור כתר נהורא] את ספר לקוטי אמרים תניא, ספר זה הינו היחידי שרבינו מזכירו בפירוש עשרות פעמים בספריו. וחביביתו נכרת גם מזה שספר התניא נדפס לראשונה בשנת תקנ"ז שהם רק ג' שנים קודם הדפסת הספר אור הגנוז לצדיקים, ואעפ"כ כבר היה בקי ומורגל בו וחבבו מאוד ומצטט ממנו קטעים בכל אורך ספרו וגם פעמים שכותב קודם קטע המילה - "תניא" להורות שעל דבריו הוא מבסס מה שכתוב כאן.

[ע"פ ההקדמה לאור הגנוז לצדיקים הולאת אור לשרים]

הגאון ר' עקיבא איגר

הגאון רבי שמואל בירנבוים חתן הגאון רבי עקיבא איגר זי"ע כותב במכתבו לכן גיסו הרה"ק רבי לייב איגר מלובלין זצ"ל: "גם ספר התניא מהרב מלאדי היה בין ספרי דברי רבי".

[איגרות סופרים ח"א אגרת מז, עמ' 56]

זה היום עשה ה' נגילה ונשמחה בו

אל מעלת כבוד שוהרי התורה וחסידות הי"ו
לאחר חדשים של עמל ויגיעה במסגרת ארגון לימוד התניא
שמאות בחורים ואברכים למדו ועמדו בהצלחה רבה במבחנים על ספר התניא
יתקיים בע"ה מעמד הסיום לכבוד התורה ברוב פאר והדר
ביום ג' פרשת שלח כ"ב סיון בשעה 9:40 בערב
בבית המדרש גר ברוך לינז 4306 15th Ave.
בהשתתפות הרבנים הגאונים שליט"א

התודה והברכה למשתתפים בהוצאת הגליון

לעילוי נשמת
ר' יצחק אייזיק
ב"ר נפתלי צבי ע"ה
נלב"ע ט"ז אייר תשס"ט
ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמת
האשה החשובה
מרת בתיה דבורה
בת הרה"ח אבא ע"ה
נלב"ע ח"י כסלו תשס"א
ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמת
הרה"ח ר' שמואל ברוך
בן הרה"ח
מרדכי הכהן הי"ו
נלב"ע ו' תשרי תשע"ג
ת.נ.צ.ב.ה.

לזכות
יהודה בן חנה ברכה
לרפואה שלימה וקרובה
בכל רמ"ח אבריו
ושש"ה גידיו

845-582-1705

להערות והקדשות ניתן
להתקשר למספר
845-582-1705-1-8

לתועלת הרבים הננו לפרסם מספר
HOTLINE שבו יש אפשרות לפתוח
שאלות לנושאים קשים חסורי הבנה
לפני בעלי הסברה מיוחדים, שרבים
העידו על תועלת העצומה שראו בקבלת
תמונה ברורה ובהירה בלימוד התניא!

כל הדבר
הקשה יביאון...